

Arrest

nr. 82 096 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.D., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger.

Uw vader is van Kirgizisch-Tataarse origine. Uw moeder is van Oeigoers-Russische origine.

U woonde samen met uw echtgenote, A.S. (...) (O.V. X), een Kirgizisch staatsburger van gemengd Russisch-Oezbeekse origine, en jullie kinderen in de stad Bishkek.

U en uw twee broers, E.S. (...) en A.S. (...) (O.V. X), werkten als chauffeur-lifwachter bij het Openbaar Ministerie in Bishkek.

Van 2007 tot 2009 werkten u en A. (...) voor E.S. (...), de toenmalige Procureur-generaal van Kirgizië, die nauwe banden had met president K.B. (...).

Vanaf 2009 werkte u voor T.K. (...), diensthoofd van het ‘Hoofdbestuur voor de Strijd tegen Corruptie’.

Uw problemen begonnen op 7 april 2010, toen er in Kirgizië een revolutie uitbrak tegen het bewind van president Bakiyev. Het gebouw van het Openbaar Ministerie in Bishkek werd bestormd door de menigte. U en uw chef werden geslagen door de massa, maar jullie konden toch ontkomen. Nadien moest u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. Na de revolutie stuurde u uw vrouw uit voorzorg naar haar ouders.

In juni of juli 2010 kreeg u een dreigetelefoon van onbekenden. Ze eisten dat u voor de rechtbank zou getuigen tegen uw voormalige baas, E.S. (...), die was aangeklaagd omdat hij tijdens de revolutie het bevel zou hebben gegeven om te schieten op betogers. U weigerde dit omdat u schrik had van S. (...), die nog steeds veel invloed had. Hierop werd u bedreigd.

Op 13 september 2010 kwamen drie onbekende mannen naar uw huis. Ze eisten opnieuw dat u zou getuigen. Toen u weigerde, werd u geslagen en werd er een brandbom in uw huis gegooid. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie.

Op 16 september 2010 kwamen dezelfde mannen opnieuw naar uw huis. Ze wisten dat u klacht had ingediend. U en uw broer A. (...), die toen ook aanwezig was, werden geslagen en gestoken met een mes. Van 16 tot 27 april 2010 werden u en uw broer opgenomen in het ziekenhuis. Na jullie ontslag uit het ziekenhuis doken jullie onder.

Enige tijd later kreeg u een nieuwe telefoon met de vraag om te getuigen. Deze keer stemde u in om tijd te winnen. U besloot echter te vluchten.

Op 13 november 2010 vertrok u samen met uw broer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), en zijn echtgenote, O.S. (...) (O.V. 6.728.678) uit Kirgizië. Uw zoon reisde ook mee. Jullie hadden Franse Schengenvisa. Uw vrouw en pasgeboren dochter bleven achter omdat u voor hen niet meteen een visum had kunnen verkrijgen. Jullie reisden eerst met de auto naar Almaty in Kazachstan. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar Parijs, vanwaar jullie met de bus verder reisden naar Brussel.

U kwam aan in België op 16 november 2011.

Uw broer en schoonzus vroegen meteen asiel.

Op 27 november 2010 reisde u terug naar Kirgizië om uw vrouw en kind op te halen.

Op 25 december 2011 reisde u, via dezelfde route, met vrouw en kind terug naar België. U kwam aan in België op 28 december 2010. Eens aangekomen, vernietigde u jullie reispaspoorten.

Op 30 december 2010 vroegen u en uw vrouw asiel in België.

Uw neef, M.S. (...) (O.V. 6.686.609), en zijn echtgenote, E.N. (...) (O.V. 6.686.609), verblijven ook in België.

Zij vroegen reeds asiel op 13 september 2010. Hun problemen zijn echter niet verbonden met de problemen van u en uw broer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.D., luidt als volgt:

"U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord. Indien u niet zou getuigen tegen E.S. (...), zou u worden gevisieerd door de aanhangers van de nieuwe regering.

Indien u wel zou getuigen, vreest u de wraak van uw voormalige baas.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de telefonische bedreigingen.

Uw verklaringen en de verklaringen van uw broer bleken immers op verschillende punten tegenstrijdig.

Zo vertelde u dat u in juni of juli 2010 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door onbekenden. U zei dat u uw broer hierover meteen, nog diezelfde dag, had ingelicht (CGVS, p. 21).

Uw broer vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat u pas voor het eerst zou zijn bedreigd in september 2010 (CGVS A. (...), p. 17-18).

Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u naar zijn aanvoelen voor het eerst was bedreigd in september (CGVS A. (...), p. 23). Deze uitleg is niet afdoende.

Er kan immers worden verwacht dat uw broer het moment waarop u werd bedreigd, en waarop hij vernam dat hij potentieel ook gevaar liep, beter kan situeren in de tijd.

Daarenboven bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig over het aantal keer dat u telefonisch werd bedreigd vóór de onbekende mannen naar uw huis kwamen om gewelddaden te plegen. U verklaarde dat dit slechts één keer was gebeurd, terwijl uw broer beweerde dat u in september 2010 meermaals telefonisch werd bedreigd en dat u hem hierover telkens inlichtte (CGVS A. (...), p. 17-18).

Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn versie (CGVS A. (...), p. 23). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.

De vaststelling dat u en uw broer herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden over de telefonische bedreigingen, die het begin van jullie problemen zouden hebben betekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken u en uw broer inconsistente verklaringen af te leggen over de identiteit van jullie vervolgers.

U verklaarde dat u daags na de telefonische bedreigingen naar uw chef op het werk ging om de situatie uit te leggen. Uw chef vertelde dat u vermoedelijk werd gedwongen om te getuigen tegen S. (...), de vorige Procureur-generaal, op instigatie van B. (...), de huidige Procureur-generaal. Volgens uw chef zat deze B. (...), met wie u vroeger ooit een persoonlijke aanvaring zou hebben gehad, achter de dreig telefoons en de latere fysieke aanvallen op u en uw broer (CGVS, p. 22-23, 28-29).

Toen uw broer werd gevraagd door wie jullie eigenlijk werden vervolgd, vertelde hij dat personen van de tijdelijke overgangsregering in Kirgizië waarschijnlijk verantwoordelijk waren voor jullie vervolging. Hij noemde ook de naam van B. (...). Toen uw broer werd gevraagd of deze B. (...) al dan niet iets te maken had met jullie problemen, antwoordde hij echter ontkennend.

Toen uw broer vervolgens werd geconfronteerd met uw verklaring, dat u via uw chef hebben vernomen dat de huidige Procureur-generaal verantwoordelijk zou zijn voor jullie problemen, bleek hij hier niet van op de hoogte (CGVS A. (...), p. 23-24).

Dit is niet geloofwaardig.

Indien u werkelijk via een goed ingelichte bron – uw chef was hoofd van een staatsorgaan – zou hebben vernomen dat de Procureur-generaal van de Republiek Kirgizië verantwoordelijk was voor jullie problemen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u uw broer hiervan op de hoogte zou stellen, zelfs al gaat het om een nog onbevestigd vermoeden.

De informatie over wie er verantwoordelijk was voor de bedreigingen (en de latere fysieke aanvallen) was voor jullie beiden immers van cruciaal belang om het risico in te schatten dat jullie verder konden lopen.

De vaststelling dat u en uw broer inconsistente verklaringen aflegden over wie er precies verantwoordelijk was voor jullie problemen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten derde is het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw broer nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die u zou hebben gezocht bij de politie.

U vertelde dat u op 13 september 2010 thuis was aangevallen. U zou zijn geslagen en men zou uw huis in brand hebben willen steken.

Op 14 september 2010 zou u naar de politie zijn gegaan. U verklaarde dat de politie uw klacht ook effectief noteerde (CGVS, p. 11, 25, 28). Het document dat u in dit verband voorlegde, vermeldt ook dat er een 2 strafonderzoek zou zijn geopend.

Hoewel uw broer op de hoogte was van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend, bleek hij niet te kunnen situeren wanneer u dat precies had gedaan.

Uw broer vertelde dat hij op de avond van 13 september 2010, de dag dat u thuis was aangevallen, naar uw huis was gekomen. Hij wist echter niet of u toen al naar de politie was gegaan, of, dat u pas later naar de politie zou zijn gestapt (CGVS A. (...), p. 19).

Dit is niet geloofwaardig.

Indien uw broer u werkelijk zou hebben bezocht nadat u die dag thuis was aangevallen, dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet of u al meteen bescherming had gezocht, of, dat u eventueel nog van plan was om bescherming te gaan zoeken bij de politie.

Daarenboven bleek uw broer ook niet te weten hoe de politie had gereageerd op uw klacht. Uw broer vertelde dat personen die behoren tot etnische minderheden vaak worden weggestuurd wanneer ze een klacht willen indienen bij de politie. Toen uw broer werd gevraagd wat de politie in uw geval had gedaan, bleek hij niet te weten of uw klacht effectief was aangenomen of dat u eventueel zonder gevolg was weggestuurd (CGVS A. (...), p. 19).

Dit is opnieuw niet geloofwaardig.

Indien jullie beiden worden vervolgd omwille van dezelfde redenen, dan mag immers worden verwacht dat uw broer weet of uw klacht bij de politie al dan niet werd aanvaard. Het feit dat u in het kader van uw asielrelaas een document voorlegde dat vermeldt dat de politie zelfs een strafonderzoek zou hebben geopend, maakte de onwetendheid van uw broer des te meer ongeloofwaardig.

Deze vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas.

Ten vierde legden u en uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident op 16 september 2010, toen jullie beiden werden geslagen en neergestoken.

U verklaarde dat u en uw broer thuis waren toen drie onbekende mannen aan de poort kwamen. U ging eerst naar buiten en begon een discussie met deze mannen. Even later kwam uw broer naar buiten en

mengde hij zich in het gesprek. Na deze conversatie werden jullie vervolgens beiden geslagen er neergestoken (CGVS, p. 26).

Uw broer gaf echter een andere versie van dit verhaal. Hij beweerde dat u, op het moment dat hij buiten kwam, reeds in een plas bloed op de grond lag. Uw belagers waren u op dat moment aan het schoppen. Na een korte discussie, zou uw broer vervolgens ook zijn toegetakeld door deze mannen (CGVS A. (...), p. 16, 22-23).

Toen uw broer met deze verschillende versies werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS A. (...), p. 24).

Ten vijfde is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat zowel u als uw broer moeite hadden om het laatste contact met jullie vervolgers te situeren in de tijd.

U vertelde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis op 27 september 2010 nog één keer werd opbeld. U kreeg opnieuw de vraag om te getuigen tegen S. (...). U verklaarde dat u toen instemde met dit verzoek met de bedoeling om tijd te rekken. U vertelde dat u dit laatste telefoontje kreeg in oktober 2010.

Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het echter niet geloofwaardig dat u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd (CGVS, p. 17).

Ook uw broer kon dit incident niet situeren. Hij kon zelfs niet zeggen of u dit telefoontje had ontvangen net na jullie ontslag uit het ziekenhuis, een week later of pas vlak voor jullie gezamenlijke vertrek uit Kirgizië (CGVS A. (...), p. 21).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van u en uw broer dat jullie vervolgd zouden worden door (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië omdat jullie weigerden te getuigen tegen jullie voormalige baas E.S. (...).

Jullie bleken immers manifest ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over kernelementen van jullie asielrelaas; zoals de verschillende telefonische bedreigingen, het incident waarbij jullie beiden werden aangevallen, de identiteit van jullie vervolgers en uw poging om bij de politie bescherming te zoeken tegen de bedreigingen.

In zoverre u of uw broer zouden beweren dat jullie in Kirgizië een risico op vervolging zouden lopen, louter omwille van jullie associatie met het regime van voormalig president Bakiyev, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van Bakiyev (cf. SRB 'Politieke situatie in Kirgizië na april 2010' in bijlage).

Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging.

In deze context is het dus niet aannemelijk dat de loutere associatie met het oude regime, omdat jullie voor een ex-aanhanger van Bakiyev zouden hebben gewerkt, aanleiding zou geven tot vervolging.

De documenten die u en uw broer voorlegden in verband met jullie werk en jullie problemen, kunnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas niet herstellen.

Uw werkbadge, de foto van u met E.S. (...), de werkbadge van uw broer, het werkboekje van uw broer, het benoemingsattest van uw broer, de aanbevelingsbrieven van de werkgevers van uw broer attesteren dat jullie tewerkgesteld waren bij het Openbaar Ministerie in Bishkek.

De twee krantenknipsels die u en uw broer afzonderlijk voorlegden, vermelden volgens jullie verklaringen dat er na de revolutie van april 2010 een rechtszaak werd aangespannen tegen voormalig Procureur-generaal E.S. (...) (CGVS, p. 9; CGVS A. (...), p. 9-10). Deze documenten kunnen echter niet gezien worden als een bewijs van de problemen die jullie zouden hebben gekend.

Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, bleken jullie verklaringen over de problemen die jullie zouden hebben gekend omwille van jullie werk voor S. (...) echter niet geloofwaardig.

Wat betreft de medische attesten die u en uw broer voorlegden en die vermelden dat jullie beiden van 16 tot 27 september 2010 met verwondingen zouden zijn opgenomen in het ziekenhuis, merkt het Commissariaat-generaal op dat deze attesten, volgens jullie verklaringen, geen melding maken van de oorzaak van jullie verwondingen (CGVS, p. 11; CGVS A. (...), p. 9).

Deze medische attesten kunnen dus niet worden gezien als een bewijs voor jullie verklaringen dat jullie in het ziekenhuis belandden omwille van de problemen die jullie hadden met (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië.

Vervolgens legde u een attest van de politie voor, dat u volgens uw verklaringen zou hebben verkregen toen u op 14 september 2010 een klacht ging indienen naar aanleiding van de slagen door onbekenden en de poging tot brandstichting op 13 september 2010. Dit document vermeldt dat er naar aanleiding van uw klacht een strafzaak zou zijn geopend. In dit verband werd reeds eerder opgemerkt

dat het niet geloofwaardig was dat uw broer absoluut onwetend was over uw klacht en het openen van een strafzaak bij de politie.

Daarenboven is het minstens opmerkelijk dat de inhoud van dit politieverlag uiterst vaag is. Dit document vermeldt immers dat u 'in de periode tussen 13 en 15 september 2010' het slachtoffer zou geweest zijn van een 'verschillende pogingen tot afrekening op basis van etnie' (CGVS, p. 28).

Indien u effectief een klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van een specifiek incident bij u thuis op 13 september 2010, dan kan worden verwacht dat een authentiek politie-attestand melding zou maken van enkele concrete zaken; zoals de juiste datum van het delict, de exacte plaats van het gebeuren, het aantal betrokken personen, een concrete omschrijving van alle feiten, etc.

Voorts moet worden opgemerkt dat dit document helemaal niet voldoet aan de vormvereisten voor een document uitgegeven door een officiële instantie: dit halve (afgescheurde) A4 blad vertoont immers, op een stempel na, geen hoofding van de betrokken dienst en is bovendien niet gedateerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Verder legde u nog een medisch attest voor dat volgens uw verklaringen aantoont hoe u op 7 april 2010 met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis.

U vertelde dat u die dag, de dag van de revolutie in Kirgizië, in het gebouw van het Openbaar Ministerie in de stad Bishkek werd geslagen door de massa die het gebouw bestormde (CGVS, p. 11). Het feit dat u als werknemer van het Openbaar Ministerie aanwezig was in het gebouw op de dag van de revolutie, wordt niet in twijfel getrokken.

Zoals hier reeds eerder werd opgemerkt, is het echter niet aannemelijk dat u om deze reden momenteel een vrees voor vervolging zou kennen in Kirgizië.

Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

De foto van uw vrouw na haar bevalling is niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas. Tenslotte legde u nog een foto voor, waarop volgens uw verklaringen te zien is hoe uw zoon was toegetakeld nadat hij in februari 2010 op straat was aangevallen en beroofd door twee Kirgizische jongeren. U zei dat uw zoon was geveiseerd omwille van zijn (deels) Russische origine (CGVS, p. 3-4). In dit verband moet worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat de twee daders van de aanval op uw zoon werden opgepakt door de politie nadat jullie een klacht hadden ingediend. Zij vertelde dat deze jongeren normaal zouden zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf, maar dat jullie de klacht hadden ingetrokken nadat de families van de jongens om vergiffenis hadden gevraagd (CGVS A. (...), p. 4). Hieruit blijkt dus dat de autoriteiten in Kirgizië effectief optreden tegen daders van racistisch geweld.

Wat betreft uw bewering dat jullie werden lastiggevallen omwille van de (deels) Oezbeekse origine van uw vrouw (CGVS vragenlijst, p. 4), moet worden opgemerkt dat uw vrouw hierover zelf verklaarde dat zij nooit concrete problemen heeft gekend omwille van haar (deels) Oezbeekse origine.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van echtgenote, A.S. (...) (O.V. 6.746.602), uw broer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), en uw schoonzus, O.S. (...) (O.V. 6.746.602), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, S.A., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengd Russisch-Oezbeekse origine.

U woonde samen met uw echtgenoot, D.S. (...) (O.V. 6.746.602) en jullie kinderen in de stad Bishkek.

Uw echtgenoot en zijn twee broers, E.S. (...) en A.S. (...) (O.V. 6.728.678), werkten als chauffeur-lifwachter bij het Openbaar Ministerie in Bishkek. De problemen begonnen op 7 april 2010, toen er in Kirgizië een revolutie uitbrak tegen het bewind van president Bakiyev. Na de revolutie stuurde uw echtgenoot u uit voorzorg naar uw ouders, terwijl hij thuis bleef wonen. U had in die periode ook een moeilijke zwangerschap. In de periode tussen april en november 2010 kreeg uw man en A. (...) problemen. U vermoedt dat hun problemen iets te maken hebben met hun werk, maar uw man vertelde u hier niet veel over.

Op 13 november 2010 vertrok uw echtgenoot samen met uw schoonbroer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), en schoonzus, O.S. (...) (O.V. 6.728.678), uit Kirgizië. Jullie zoon reisde ook mee. U en uw pasgeboren dochter bleven achter omdat uw man voor jullie niet meteen een visum had kunnen verkrijgen. Uw man

kwam een eerste keer aan in België op 16 november 2011. Uw broer en schoonzus vroegen meteen asiel.

Op 27 november 2010 reisde uw man terug naar Kirgizië om u en uw dochter op te halen. Op 25 december 2011 vertrokken jullie samen uit Kirgizië. Jullie reisden eerst met de auto naar Almaty in Kazachstan. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar Parijs, vanwaar jullie met de bus verder reisden naar Brussel. U kwam aan in België op 28 december 2010. Eens aangekomen, vernietigde uw man de reispaspoorten. Op 30 december 2010 vroegen u en uw man asiel in België.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, S.A., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, D.S. (...) (O.V. 6.746.602).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op de verklaringen van uw schoonbroer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), werd als volgt gemotiveerd:

“U vreest dat u in Kirgizië zult worden vermoord. Indien u niet zou getuigen tegen E.S. (...), zou u worden gevisieerd door de aanhangers van de nieuwe regering. Indien u wel zou getuigen, vreest u de wraak van uw voormalige baas. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de telefonische bedreigingen. Uw verklaringen en de verklaringen van uw broer bleken immers op verschillende punten tegenstrijdig. Zo vertelde u dat u in juni of juli 2010 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door onbekenden. U zei dat u uw broer hierover meteen, nog diezelfde dag, had ingelicht (CGVS, p. 21). Uw broer vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat u pas voor het eerst zou zijn bedreigd in september 2010 (CGVS A. (...), p. 17-18). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u naar zijn aanvoelen voor het eerst was bedreigd in september (CGVS A. (...), p. 23). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat uw broer het moment waarop u werd bedreigd, en waarop hij vernam dat hij potentieel ook gevaar liep, beter kan situeren in de tijd. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig over het aantal keer dat u telefonisch werd bedreigd vóór de onbekende mannen naar uw huis kwamen om gewelddaden te plegen. U verklaarde dat dit slechts één keer was gebeurd, terwijl uw broer beweerde dat u in september 2010 meermaals telefonisch werd bedreigd en dat u hem hierover telkens inlichtte (CGVS A. (...), p. 17-18). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn versie (CGVS A. (...), p. 23). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan. De vaststelling dat u en uw broer herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden over de telefonische bedreigingen, die het begin van jullie problemen zouden hebben betekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken u en uw broer inconsistente verklaringen af te leggen over de identiteit van jullie vervolgers. U verklaarde dat u daags na de telefonische bedreigingen naar uw chef op het werk ging om de situatie uit te leggen. Uw chef vertelde dat u vermoedelijk werd gedwongen om te getuigen tegen S. (...), de vorige Procureur-generaal, op instigatie van B. (...), de huidige Procureur-generaal. Volgens uw chef zat deze B. (...), met wie u vroeger ooit een persoonlijke aanvaring zou hebben gehad, achter de dreigtelefoons en de latere fysieke aanvallen op u en uw broer (CGVS, p. 22-23, 28-29). Toen uw broer werd gevraagd door wie jullie eigenlijk werden vervolgd, vertelde hij dat personen van de tijdelijke overgangsregering in Kirgizië waarschijnlijk verantwoordelijk waren voor jullie vervolging. Hij noemde ook de naam van B. (...). Toen uw broer werd gevraagd of deze B. (...) al dan niet iets te maken had met jullie problemen, antwoordde hij echter ontkennend. Toen uw broer vervolgens werd geconfronteerd met uw verklaring, dat u via uw chef hebben vernomen dat de huidige Procureur-generaal verantwoordelijk zou zijn voor jullie problemen, bleek hij hier niet van op de hoogte (CGVS A. (...), p. 23-24). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk via een goed ingelichte bron – uw chef was hoofd van een staatsorgaan – zou hebben vernomen dat de Procureur-generaal van de Republiek Kirgizië verantwoordelijk was voor jullie problemen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u uw broer hiervan op de hoogte zou stellen, zelfs al gaat het om een nog onbevestigd vermoeden. De informatie over wie er verantwoordelijk was voor de bedreigingen (en de latere fysieke aanvallen) was voor jullie beiden immers van cruciaal belang om het risico in te schatten dat jullie verder konden lopen.

De vaststelling dat u en uw broer inconsistente verklaringen aflegden over wie er precies verantwoordelijk was voor jullie problemen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten derde is het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw broer nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die u zou hebben gezocht bij de politie. U vertelde dat u op 13 september 2010 thuis was aangevallen. U zou zijn geslagen en men zou uw huis in brand hebben willen steken. Op 14 september 2010 zou u naar de politie zijn gegaan. U verklaarde dat de politie uw klacht ook effectief noteerde (CGVS, p. 11, 25, 28). Het document dat u in dit verband voorlegde, vermeldt ook dat er een 2 strafonderzoek zou zijn geopend. Hoewel uw broer op de hoogte was van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend, bleek hij niet te kunnen situeren wanneer u dat precies had gedaan. Uw broer vertelde dat hij op de avond van 13 september 2010, de dag dat u thuis was aangevallen, naar uw huis was gekomen. Hij wist echter niet of u toen al naar de politie was gegaan, of, dat u pas later naar de politie zou zijn gestapt (CGVS A. (...), p. 19). Dit is niet geloofwaardig. Indien uw broer u werkelijk zou hebben bezocht nadat u die dag thuis was aangevallen, dan kan er redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet of u al meteen bescherming had gezocht, of, dat u eventueel nog van plan was om bescherming te gaan zoeken bij de politie. Daarenboven bleek uw broer ook niet te weten hoe de politie had gereageerd op uw klacht. Uw broer vertelde dat personen die behoren tot etnische minderheden vaak worden weggestuurd wanneer ze een klacht willen indienen bij de politie. Toen uw broer werd gevraagd wat de politie in uw geval had gedaan, bleek hij niet te weten of uw klacht effectief was aangenomen of dat u eventueel zonder gevolg was weggestuurd (CGVS A. (...), p. 19). Dit is opnieuw niet geloofwaardig. Indien jullie beiden worden vervolgd omwille van dezelfde redenen, dan mag immers worden verwacht dat uw broer weet of uw klacht bij de politie al dan niet werd aanvaard. Het feit dat u in het kader van uw asielrelaas een document voorlegde dat vermeldt dat de politie zelfs een strafonderzoek zou hebben geopend, maakte de onwetendheid van uw broer des te meer ongeloofwaardig. Deze vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas.

Ten vierde legden u en uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident op 16 september 2010, toen jullie beiden werden geslagen en neergestoken. U verklaarde dat u en uw broer thuis waren toen drie onbekende mannen aan de poort kwamen. U ging eerst naar buiten en begon een discussie met deze mannen. Even later kwam uw broer naar buiten en mengde hij zich in het gesprek. Na deze conversatie werden jullie vervolgens beiden geslagen er neergestoken (CGVS, p. 26). Uw broer gaf echter een andere versie van dit verhaal. Hij beweerde dat u, op het moment dat hij buiten kwam, reeds in een plas bloed op de grond lag. Uw belagers waren u op dat moment aan het schoppen. Na een korte discussie, zou uw broer vervolgens ook zijn toegetakeld door deze mannen (CGVS A. (...), p. 16, 22-23). Toen uw broer met deze verschillende versies werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS A. (...), p. 24).

Ten vijfde is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat zowel u als uw broer moeite hadden om het laatste contact met jullie vervolgers te situeren in de tijd. U vertelde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis op 27 september 2010 nog één keer werd opbeld. U kreeg opnieuw de vraag om te getuigen tegen S. (...). U verklaarde dat u toen instemde met dit verzoek met de bedoeling om tijd te rekken. U vertelde dat u dit laatste telefoontje kreeg in oktober 2010. Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het echter niet geloofwaardig dat u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd (CGVS, p. 17). Ook uw broer kon dit incident niet situeren. Hij kon zelfs niet zeggen of u dit telefoontje had ontvangen net na jullie ontslag uit het ziekenhuis, een week later of pas vlak voor jullie gezamenlijke vertrek uit Kirgizië (CGVS A. (...), p. 21).

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van u en uw broer dat jullie vervolgd zouden worden door (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië omdat jullie weigerden te getuigen tegen jullie voormalige baas E.S. (...). Jullie bleken immers manifest ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over kernelementen van jullie asielrelaas; zoals de verschillende telefonische bedreigingen, het incident waarbij jullie beiden werden aangevallen, de identiteit van jullie vervolgers en uw poging om bij de politie bescherming te zoeken tegen de bedreigingen.

In zoverre u of uw broer zouden beweren dat jullie in Kirgizië een risico op vervolging zouden lopen, louter omwille van jullie associatie met het regime van voormalig president Bakiyev, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van Bakiyev (cf. SRB 'Politieke situatie in Kirgizië na april 2010' in bijlage). Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging. In deze context is het dus niet aannemelijk dat de

loutere associatie met het oude regime, omdat jullie voor een ex-aanhanger van Bakiyev zouden hebben gewerkt, aanleiding zou geven tot vervolging.

De documenten die u en uw broer voorlegden in verband met jullie werk en jullie problemen, kunnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas niet herstellen. Uw werkbadge, de foto van u met E.S. (...), de werkbadge van uw broer, het werkboekje van uw broer, het benoemingsattest van uw broer, de aanbevelingsbrieven van de werkgevers van uw broer attesteren dat jullie tewerkgesteld waren bij het Openbaar Ministerie in Bishkek. De twee krantenknipsels die u en uw broer afzonderlijk voorlegden, vermelden volgens jullie verklaringen dat er na de revolutie van april 2010 een rechtszaak 3 werd aangespannen tegen voormalig Procureur-generaal E.S. (...) (CGVS, p. 9; CGVS A. (...), p. 9-10). Deze documenten kunnen echter niet gezien worden als een bewijs van de problemen die jullie zouden hebben gekend. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, bleken jullie verklaringen over de problemen die jullie zouden hebben gekend omwille van jullie werk voor S. (...) echter niet geloofwaardig. Wat betreft de medische attesten die u en uw broer voorlegden en die vermelden dat jullie beiden van 16 tot 27 september 2010 met verwondingen zouden zijn opgenomen in het ziekenhuis, merkt het Commissariaat-generaal op dat deze attesten, volgens jullie verklaringen, geen melding maken van de oorzaak van jullie verwondingen (CGVS, p. 11; CGVS A. (...), p. 9). Deze medische attesten kunnen dus niet worden gezien als een bewijs voor jullie verklaringen dat jullie in het ziekenhuis belandden omwille van de problemen die jullie hadden met (handlangers van) het nieuwe bewind in Kirgizië. Vervolgens legde u een attest van de politie voor, dat u volgens uw verklaringen zou hebben verkregen toen u op 14 september 2010 een klacht ging indienen naar aanleiding van de slagen door onbekenden en de poging tot brandstichting op 13 september 2010. Dit document vermeldt dat er naar aanleiding van uw klacht een strafzaak zou zijn geopend. In dit verband werd reeds eerder opgemerkt dat het niet geloofwaardig was dat uw broer absoluut onwetend was over uw klacht en het openen van een strafzaak bij de politie. Daarenboven is het minstens opmerkelijk dat de inhoud van dit politieverslag uiterst vaag is. Dit document vermeldt immers dat u 'in de periode tussen 13 en 15 september 2010' het slachtoffer zou geweest zijn van een 'verschillende pogingen tot afrekening op basis van etnie' (CGVS, p. 28). Indien u effectief een klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van een specifiek incident bij u thuis op 13 september 2010, dan kan worden verwacht dat een authentiek politie-atteest melding zou maken van enkele concrete zaken; zoals de juiste datum van het delict, de exacte plaats van het gebeuren, het aantal betrokken personen, een concrete omschrijving van alle feiten, etc. Voorts moet worden opgemerkt dat dit document helemaal niet voldoet aan de vormvereisten voor een document uitgegeven door een officiële instantie: dit halve (afgescheurde) A4 blad vertoont immers, op een stempel na, geen hoofding van de betrokken dienst en is bovendien niet gedateerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Verder legde u nog een medisch attest voor dat volgens uw verklaringen aantoont hoe u op 7 april 2010 met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis. U vertelde dat u die dag, de dag van de revolutie in Kirgizië, in het gebouw van het Openbaar Ministerie in de stad Bishkek werd geslagen door de massa die het gebouw bestormde (CGVS, p. 11). Het feit dat u als werknemer van het Openbaar Ministerie aanwezig was in het gebouw op de dag van de revolutie, wordt niet in twijfel getrokken. Zoals hier reeds eerder werd opgemerkt, is het echter niet aannemelijk dat u om deze reden momenteel een vrees voor vervolging zou kennen in Kirgizië. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De foto van uw vrouw na haar bevalling is niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas. Tenslotte legde u nog een foto voor, waarop volgens uw verklaringen te zien is hoe uw zoon was toegetakeld nadat hij in februari 2010 op straat was aangevallen en beroofd door twee Kirgizische jongeren. U zei dat uw zoon was gevisieerd omwille van zijn (deels) Russische origine (CGVS, p. 3-4). In dit verband moet worden opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat de twee daders van de aanval op uw zoon werden opgepakt door de politie nadat jullie een klacht hadden ingediend. Zij vertelde dat deze jongeren normaal zouden zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf, maar dat jullie de klacht hadden ingetrokken nadat de families van de jongens om vergiffenis hadden gevraagd (CGVS A. (...), p. 4). Hieruit blijkt dus dat de autoriteiten in Kirgizië effectief optreden tegen daders van racistisch geweld. Wat betreft uw bewering dat jullie werden lastiggevallen omwille van de (deels) Oezbeekse origine van uw vrouw (CGVS vragenlijst, p. 4), moet worden opgemerkt dat uw vrouw hierover zelf verklaarde dat zij nooit concrete problemen heeft gekend omwille van haar (deels) Oezbeekse origine.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van echtgenote, A.S. (...) (O.V. 6.746.602), uw broer, A.S. (...) (O.V. 6.728.678), en uw schoonzus, O.S. (...) (O.V. 6.746.602) ,

eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van artikel 1.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers halen verschillende passages aan uit het boek van D. VANHEULE "Vluchtelingen een overzicht".

Verzoekers stellen dat uit een bloemlezing van het verhoorverslag van 16 februari 2012 van het Commissariaat-generaal en uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers daadwerkelijk werden bedreigd door de aanhangers van de nieuwe regeling in Kirgizië, en dit omwille van hun weigering te getuigen tegen E.S..

Volgens verzoekers staat het onomstotelijk vast dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in hun land van herkomst en dat ze hiertegen geen bescherming door de autoriteiten van hun land van herkomst kunnen inroepen.

Verzoekers voeren verder een schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer van "gezaghebbende auteurs" (zie het verzoekschrift, p. 7). Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen beperkt tot standaardoverwegingen die haaks staan op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag.

Verzoekers stellen niet akkoord te gaan waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen aangeeft dat er geen geloof gehecht kan worden aan de telefonische bedreigingen. Ze merken dienaangaande op dat uit het dossier blijkt dat de bedreiging door de aanhangers van de nieuwe regering niet wordt betwist en ze door de commissaris-generaal trouwens ook niet werden geconfronteerd met de beweerde tegenstrijdigheden teneinde zich te kunnen verdedigen.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid schendt door te stellen dat "het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig [is] dat uw broer nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die u zou hebben gezocht bij de politie". Volgens verzoekers blijkt uit het dossier ontegensprekelijk dat de broer van verzoeker op de hoogte is van de gezochte bescherming bij de politie en wordt dit door de bestreden beslissingen niet betwist. Verzoekers benadrukken dat het verzoeker was die bescherming bij zijn autoriteiten heeft gezocht en niet zijn broer. Verzoekers voegen hier aan toe dat de bestreden beslissingen evenmin betwisten dat verzoekers geen bescherming van hun autoriteiten hebben kunnen krijgen.

Verzoekers betwisten verder de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker en zijn broer ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident op 16 september 2010 toen ze beiden werden geslagen en neergestoken. Verzoekers benadrukken dat er geen sprake was van onwetendheid in hoofde van de broer van verzoeker omtrent dit incident; dit incident werd immers door verzoekers broer bevestigd.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen liet gelden dat het zeer opmerkelijk was dat verzoeker en zijn broer moeite hadden om het laatste contact met hun vervolgers te situeren in de tijd, stellen verzoekers dat verzoeker tijdens zijn gehoor het laatste contact perfect in de tijd heeft gesitueerd, met name in oktober 2010.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal tevens zijn appreciatiebevoegdheid geschonden waar hij stelt dat de documenten die verzoeker en diens broer hebben voorgelegd in verband met hun werk en problemen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen. Verzoekers houden voor dat er voldoende bewijs ter staving van hun asielrelaas is.

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 10) "Gezien de bedreiging op hun leven door het nieuwe bewind in Kirgizië, het gebreke aan veiligheid en bewegingsvrijheid voor verzoekers, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissingen te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet." Verzoekers merken op dat de commissaris-generaal bijgevolg in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren.

Verzoekers vragen van hen de status van vluchteling te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers aan het Commissariaat-generaal over te maken voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, S.A., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S.D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1,2 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt verder op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift citeren uit rechtsleer en werken van "gezaghebbende auteurs", een theoretische uiteenzetting niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Waar verzoekers ten slotte verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft kunnen besluiten.

Zo merkte de commissaris-generaal terecht op dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verhaal over de telefonische bedreigingen. Verzoeker en diens broer legden immers herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen af over deze telefonische bedreigingen, die het begin van hun problemen zouden hebben betekend.

“Zo vertelde u dat u in juni of juli 2010 voor het eerst telefonisch werd bedreigd door onbekenden. U zei dat u uw broer hierover meteen, nog diezelfde dag, had ingelicht (CGVS, p. 21). Uw broer vertelde echter een ander verhaal. Hij beweerde dat u pas voor het eerst zou zijn bedreigd in september 2010 (CGVS A. (...), p. 17-18). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u naar zijn aanvoelen voor het eerst was bedreigd in september (CGVS A. (...), p. 23). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat uw broer het moment waarop u werd bedreigd, en waarop hij vernam dat hij potentieel ook gevaar liep, beter kan situeren in de tijd. Daarenboven bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig over het aantal keer dat u telefonisch werd bedreigd vóór de onbekende mannen naar uw huis kwamen om gewelddaden te plegen. U verklaarde dat dit slechts één keer was gebeurd, terwijl uw broer beweerde dat u in september 2010 meermaals telefonisch werd bedreigd en dat u hem hierover telkens inlichtte (CGVS A. (...), p. 17-18). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn versie (CGVS A. (...), p. 23). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.”

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift niet akkoord te gaan met de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan het relaas omtrent de telefonische bedreigingen en merken op dat ze door de commissaris-generaal niet werden geconfronteerd met de beweerde tegenstrijdigheden zodat ze zich niet hebben kunnen verdedigen.

De Raad merkt vooreerst op dat het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Daarnaast benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal niet verplicht is over te gaan tot een confrontatie van verzoekers met de vastgestelde tegenstrijdigheden. Een beslissing van de commissaris-generaal kan immers gebaseerd zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoekers vooraf moet confronteren met dergelijke informatie (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052, X).

De Raad wijst bijgevolg de verdediging van verzoekers van de hand en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de telefonische bedreigingen blijft overeind.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vast dat verzoeker en diens broer inconsistente verklaringen aflegden over de identiteit van hun vervolgers. Verzoekers laten in hun verzoekschrift na zich op punt te verdedigen. Bijgevolg blijft deze vaststelling staande en deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker en zijn broer inconsistente verklaringen aflegden over wie er precies verantwoordelijk was voor hun problemen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal correct op dat het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig is dat verzoekers broer nauwelijks iets scheen te weten over de bescherming die verzoeker zou hebben gezocht bij de politie.

De Raad volgt verzoekers niet waar ze in hun verzoekschrift opwerpen dat uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat de broer van verzoeker op de hoogte is van de bescherming die bij de politie werd gezocht en waar ze stellen dit in de bestreden beslissingen niet wordt betwist. Het blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij op 13 september 2010 thuis was aangevallen en dat hij op 14 september 2010 naar de politie was gegaan die zijn klacht ook effectief noteerde.

De broer van verzoeker verklaarde daarentegen dat hij op de avond van 13 september 2010, de dag dat verzoeker thuis was aangevallen, naar verzoekers huis was gekomen; hij wist echter niet of verzoeker toen al naar de politie was gegaan, of, dat hij pas later naar de politie zou zijn gestapt.

Daarenboven bleek verzoekers broer ook niet te weten hoe de politie had gereageerd op de klacht van verzoeker.

De commissaris-generaal kon dus terecht besluiten dat indien de broer van verzoeker hem werkelijk had bezocht nadat verzoeker op die dag thuis was aangevallen, er redelijkerwijs kan worden verwacht dat zijn broer weet of verzoeker al meteen bescherming had gezocht, of, dat verzoeker eventueel nog van plan was om bescherming te gaan zoeken bij de politie.

De Raad kan zich tevens vinden in de vaststelling van de commissaris-generaal dat, indien verzoeker en diens broer worden vervolgd omwille van dezelfde redenen, mag worden verwacht dat verzoekers broer op de hoogte is van het feit of de klacht van verzoeker bij de politie al dan niet werd aanvaard.

De opwerpingen in het verzoekschrift dat het verzoeker was die bescherming bij zijn autoriteiten heeft gezocht en dat de bestreden beslissingen evenmin betwisten dat verzoekers geen bescherming van de autoriteiten heeft kunnen krijgen, doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vast dat verzoeker en zijn broer ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident op 16 september 2010 waarbij zij beiden werden geslagen en neergestoken:

“U verklaarde dat u en uw broer thuis waren toen drie onbekende mannen aan de poort kwamen. U ging eerst naar buiten en begon een discussie met deze mannen. Even later kwam uw broer naar buiten en mengde hij zich in het gesprek. Na deze conversatie werden jullie vervolgens beiden geslagen er neergestoken (CGVS, p. 26). Uw broer gaf echter een andere versie van dit verhaal. Hij beweerde dat u, op het moment dat hij buiten kwam, reeds in een plas bloed op de grond lag. Uw belagers waren u op dat moment aan het schoppen. Na een korte discussie, zou uw broer vervolgens ook zijn toegetakeld door deze mannen (CGVS A. (...), p. 16, 22-23). Toen uw broer met deze verschillende versies werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS A. (...), p. 24).”

Het verweer in het verzoekschrift wordt niet aangenomen; het stelt dat er geen sprake was van onwetendheid in hoofde van de broer van verzoeker omtrent dit incident gezien het immers bevestigd werd door verzoekers broer.

De Raad stelt vast dat verzoekers hier naast de kwestie antwoorden; door de commissaris-generaal wordt niet betwist dat verzoekers broer het incident bevestigde. Wél stelde de commissaris-generaal frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn broer aangaande dit incident vast. Het verzoekschrift slaagt er niet in hiervoor een verklaring te geven.

Ten slotte stipte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen correct aan dat het opmerkelijk is dat zowel verzoeker als zijn broer moeite hadden om het laatste contact met hun vervolgers te situeren in de tijd:

“U vertelde dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis op 27 september 2010 nog één keer werd opbeld. U kreeg opnieuw de vraag om te getuigen tegen S. (...). U verklaarde dat u toen instemde met dit verzoek met de bedoeling om tijd te rekken. U vertelde dat u dit laatste telefoontje kreeg in oktober 2010. Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het echter niet geloofwaardig dat u deze gebeurtenis niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd (CGVS, p. 17). Ook uw broer kon dit incident niet situeren. Hij kon zelfs niet zeggen of u dit telefoontje had ontvangen net na jullie ontslag uit het ziekenhuis, een week later of pas vlak voor jullie gezamenlijke vertrek uit Kirgizië (CGVS A. (...), p. 21).”

Waar verzoekers in het verzoekschrift laten gelden dat verzoeker tijdens zijn verhoor het laatste contact perfect in de tijd heeft gesitueerd, met name in de maand oktober 2010, verliezen ze uit het oog dat dit door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Wat de commissaris-generaal daarentegen terecht opmerkte is dat het opmerkelijk is dat verzoeker deze gebeurtenis niet nauwkeuriger -dan oktober 2010- kon situeren in de tijd. Gezien dit geen detail betreft, maar een bepalende gebeurtenis uitmaakt van het asielrelaas van verzoeker, kon de commissaris-generaal dan ook terecht oordelen dat ook dit zich keert tegen de geloofwaardigheid..

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overtreden als hij stelt dat de documenten die verzoeker en diens broer hebben voorgelegd in verband met hun werk en problemen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen herstellen en voorhouden dat er voldoende bewijs ter staving van hun asielrelaas is, beperken verzoekers zich wederom tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal. Dergelijke handelwijze is niet bij machte om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige doorheen hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt van hen niet erkend.

Aangaande de grief van verzoekers omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissingen betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissingen dat verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas en in Kirgizië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers kunnen inderdaad niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 16 februari 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst en bijgestaan door een advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE